
Nejtěžší studium je na medicíně

LIDOVÉ NOVINY

Průměrnému vysokoškolákovi zabere studium 33 hodin týdně. Vyplývá to z výsledků studie Eurostudent VI, jejíž autoři oslovili 22 207 studentů. Nejpilnější jsou v souladu s očekáváním budoucí lékaři. Studium a samostudiem tráví studenti zdravotnických, lékařských a farmaceutických oborů v průměru 40,7 hodiny týdně. V posluchárnách, v nemocnici nebo na pitevně mají být 25,4 hodiny, doma nad skripty a učebnicemi údajně odsedí 15,3 hodiny. Časově nejméně náročné je, aspoň podle výše citovaného šetření, studium ekonomie. Budoucí inženýři tohoto odvětví stráví týdně učením skoro o šestnáct hodin méně než medicí – 15,2 hodiny prosedí ve školních aulách a 9,6 doma nad skripty.

Co se týká rozložení studijní zátěže v jednotlivých dnech v týdnu, tráví studenti denního studia nejvíc času ve škole od pondělí do čtvrtka; páteční průměr strávený studiem ve škole je pouze 1,5 hodiny. Samostudiu se věnují v pracovním týdnu v průměru 1,9 hodiny denně, o víkendu je to 2,6 hodiny.

Na medicínu zadek ze železa

Že je nejtěžší studium medicíny, dokládá i existence několika desítek blogů věnovaných tomuto oboru. Lze na nich najít tipy na zvládnutí zkoušky z anatomie, výpisky z přednášek, hodnocení vyučujících, ale i rady týkající se užívání legálních povzbuzujících přípravků, jež mají nelehké studium usnadnit. Někdo přisáhá na ginkgo bilobu a guaranu z lékárny, jinde radí kávu a čtvereček čokolády za odměnu v hodinových intervalech.

Každopádně z blogů i z názorů oslovených mediků vyplývá, že pro ně studium není žádná legrace. A že řadě z nich zabere i podstatně více než z citovaného průzkumu vyplývajících čtyřicet hodin. Do tohoto výsledku totiž spadají nejen budoucí lékaři a stomatologové, ale třeba i zdravotní sestry, lékárníci nebo ošetřovatelé, jejichž studium je pochopitelně méně náročné.

„Během zkouškového období jsem se v prvních ročnících učila denně od půl deváté do půlnoci, zcela běžně i dvacet dní za sebou bez oddechu. Ani během semestru to nebylo o moc lehčí. Když jsou třeba takzvané pitevní týdny, je to náročné,“ popisuje Christina Karteri svůj studijní harmonogram na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy, kde, jak říká, musí mít studenti minimálně v prvních třech ročnících „prdelku ze železa“.

„My se na medicíně učíme v podstatě pořád. Příprava na jednu zkoušku zabere v průměru asi dva týdny. Během semestru chodíme do školy a k tomu se ještě učíme, ve zkouškovém se to zintenzivní třeba na dvanáct hodin denně, ale to je subjektivní podle toho, jak ti to jde do hlavy,“ popsal na webu online.muni.cz student Masarykovy univerzity Jiří Rebenda. Za kratší dobu se podle něj na zkoušky na medicíně připravit nedá.

Hned po budoucích zdravotnících tráví nejvíce času studiem lidé z technických vysokých škol: celkem 34,7 hodiny týdně, z toho 20,7 hodiny přímo ve škole. Na některých oborech to ale může být i výrazně náročnější. „Hodin ve škole jsme měli o něco víc a o domácí přípravě ani nemluvíme. Často se psaly testy už během semestru, včetně víkendů pak příprava zabrala odhadem dvacet hodin týdně, ve zkouškovém období to bylo samozřejmě víc,“ říká například absolventka jaderné fyziky na ČVUT Simona Šťastná, která nyní pokračuje ve studiu v rámci doktorského programu.

Příprava na zkoušku? Dvě hodiny stačí

Vedle již v úvodu zmiňovaných ekonomů jsou podprůměrně zatíženi studenti některých humanitních a společenskovedních oborů. V posluchárnách a samostudiem tráví průměrně 27,7 hodiny týdně. „Těžko se to ale přesně počítá. Možná že studenti filozofických fakult nesejí tolik ve škole a nad skripty, ale nevládnou se. Svými obory žijeme, naplňují většinu našeho času, a to i toho takzvané volného,“ obhájí humanitní obory studentka pražské filozofické fakulty Barbara Straková, která si před třemi lety zvolila studijní kombinaci ukrajinistika – divadelní věda.

Fakt, že zrovna umělecké obory patří k časově nejnáročnějším hned po medicíně a technice, ji prý nepřekvapuje. „Za týden musíme vidět aspoň tři až čtyři představení, načítáme hodně literatury, jezdíme na divadelní festivaly a někteří spolužáci se věnují i vlastní tvorbě,“ popisuje Barbara. Na zkoušky se prý připravuje v průběhu celého semestru, o

klasické učení ze skript ale nejde. „U zkoušek po nás chtějí spíš vlastní reflexi, zkoušející vychází z našeho seznamu přečtené literatury, popřípadě našich zájmů. Není to vlastně nic náročného, bez přečtení desítek divadelních her a teoretických studií se to ale neobejde. Takže kdo se fláká během semestru, den před zkouškou už to nedožene,“ dodává. Nechat přípravu na poslední chvíli prý může projít na oboru cestovní ruch, který na Vysoké škole ekonomické v Praze studuje Tereza Balladová. „Hlavně písemné zkoušky jsou dost lehké a dají se zvládnout i po dvou hodinách učení. Dopředu tušíme, jaké otázky se v testu objeví, bývají totiž každý rok stejné, takže už je známe od studentů z vyšších ročníků,“ říká Tereza, podle níž je možné školu pohodlně skloubit s prací nebo si přibrat ještě další obor na jiné škole. Francouzská filologie, kterou si po prvních dvou ročnících na VŠE přibrala Tereza, je prý o dost náročnější.

Pracovat při studiu na plný úvazek není problém

Najít si při studiu stálou a placenou práci ostatně není nic mimořádného. Podle průzkumu Eurostudent VI pracují studenti průměrně 17,5 hodiny týdně. V případě těch, kteří placenou práci mají a vydělávají si pravidelně, se hodnota průměrného pracovního vytížení vyšplhá na 21,1 hodiny týdně. Více než polovina z nich přitom vyjádřila přání pracovat víc. Nejvíce času tráví v zaměstnání budoucí právníci, nejméně medicí, kterým vedle náročného studia nezbyvá čas.

Jak si studenti rozvrhnou svou pracovní a studijní zátěž, souvisí i s tím, jakého vzdělání dosáhli jejich rodiče. Děti vysokoškoláků se věnují samostudiu v průměru o hodinu více, o hodinu méně naopak stráví v práci.